

To my very special Dutch and French readers. The Fox and Grafton Horizon is the final book in the Devereill series. I started off with the idea to write a trilogy, but then extended it to four, and now five! I have adored writing about the Devereills, and the more I wrote about them the more I felt I knew them, until they became so real to me that I didn't want to let them go! Well, I have finally reached the end of their story - or at least as far into the now as I want to take them. I might, of course, go back in time to British Devereill in 1662 and see, perhaps, whether there is a story there that would entertain me, and you! Who knows? For now, I hope that you enjoy the final chapter. I loved going back to Castle Devereill. I have now almost finished the next book which will take you to Italy in the 1930s and New York in the 1950s. I always have you, my Dutch and French readers, in mind when I write, because you were the first country to embrace me. I embrace you back, every time I write a new book. My gratitude for your enthusiasm and support is massive.

I look forward to the end of the Pandemic so I can travel again and meet you in person. My warmest wishes to you all.

Jane Murray
XXX

Santa Montefiore bij Boekerij:

Onder de ombu-boom

Het vlinderkistje

De Vergeet mij niet-sonate

De zwaluw en de kolibrie

Valentina's laatste reis

De zigeunermadonna

Het geheim van Montague

De Franse tuinman

In de schaduw van het palazzo

De affaire

Villa Magdalena

Fairfield Park

De vuurtoren van Connemara

De dochter van de imker

De witte duif

Onder de Italiaanse zon

Een handvol geluk (voorheen Het gouden licht)

Naar de overkant

De vrouwen van kasteel Deverill

Als de rododendron bloeit

De laatste roos van de zomer

De vergeten Deverill

De verre horizon

boekerij.nl

santamontefiore.co.uk

SANTA MONTEFIORE

Een verre horizon

Om de goede naam van zijn familie te beschermen,
moet Colm Deverill het opnemen tegen een veel
te aantrekkelijke jonge journaliste

ISBN 978-90-225-9251-9

ISBN 978-94-023-1629-2 (e-book)

ISBN 978-90-528-6361-0 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Distant Shores*

Vertaling: Erica Feberwee

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, Munich

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Zetwerk: Mat-Zet, Huizen

© 2021 Santa Montefiore

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Peter Nyhan

Waarom

Ik vraag U, Heer, Hemelse Vader, waarom zijn wij op aard?
Waarom wordt een vrucht van liefde in tranen en met pijn gebaard?

Waarom is de weg zo eenzaam tot we naar de hemel gaan?
Ik vraag U, Heer, met al dat lijden, wat is de zin van ons bestaan?

Anoniem

Kitty

1980

Ik heb altijd geweten wat ik van de dood kon verwachten. Dus toen het zover was, joeg hij me geen angst aan en werd ik er niet door verrast. De dood kwam als een goede vriend: hij strekte zijn armen naar me uit, en zijn vertrouwde gezicht straalde van licht en liefde, precies zoals ik me had voorgesteld. Mijn leven was voltooid, het werd tijd om naar huis te gaan.

Ik was tachtig, een vermoeide reiziger, uitgeput van een leven dat rijk werd gezegend met liefde en geluk, maar dat ook werd verscheurd door verlies en verdriet. Mijn lichaam was verzwakt, mijn krachten steeds verder afgenomen met elke nieuwe dag die me dichter bij de verlossing bracht. En diep in mijn hart verlangde ik naar die verlossing, zoals een hardloper tijdens de laatste meters verlangt naar de finish. Hoe lief ik het leven ook had, mijn hart hunkerde naar rust.

Al toen ik heel klein was, heeft grootmama Adeline me verteld dat ik een kind was van Mars, omdat ik op de negende dag van de negende maand in het jaar 1900 was geboren. En dat ik, als kind van Mars, een leven vol strijd tegemoet ging. Grootmama heeft gelijk gekregen. Op mijn reis door het leven ben ik achtervolgd door oorlog, verraad, pijn en verdriet, die als schimmige honden niet van mijn zijde weken. Maar bij de keuzes die ik heb gemaakt, heb ik me niet door die beproevingen laten leiden. Ik heb ze niet de kans gegeven me tot hun gevangene te

maken. Ik ben me altijd bewust gebleven van mijn spirituele ambities, van wie ik was en waar ik vandaan kwam. Het leven heeft me een uitdagend stel kaarten toebedeeld, maar daarbij waren de harten ruimschoots vertegenwoordigd; ook daarvan ben ik me altijd bewust gebleven.

Want ik heb vurig en oprecht liefgehad. Maar toen de dood me kwam halen, om me mee te nemen naar een zelfs nog grotere liefde, ben ik niet met hem meegegaan. Mijn liefde voor de torens, de spitsen, de machtige muren van kasteel Deverill was sterker dan mijn verlangen naar rust. Bovendien werd ik verteerd door woede omdat wij Deverills ons kasteel hadden verloren. Hoe zou ik de hemelpoort kunnen binnengaan zolang ik was vervuld van wrok en verbittering?

En dus besloot ik te blijven.

Ik maakte de keuze om het licht af te wijzen, de belofte van hereniging met mijn dierbaren, de eeuwige rust in vrede en schoonheid die wacht op ieder die deze verdient. En ik verdien die eeuwige rust. Dat weet ik zeker. Maar ik ben er nog niet klaar voor. Mijn leven mag dan voltooid zijn, ik heb nog een taak te vervullen. God heeft me Zijn hand toegestoken, maar Hij heeft me ook de vrijheid gegeven om mijn hart te volgen.

Net als mijn grootmoeder ben ik helderziend, geboren met de gave om de meest subtiele vibraties van de ziel te kunnen waarnemen. Nu ik dood ben, verkeer ik in het schemerige voorgeborchte tussen de twee werelden. Terug naar het aardse leven kan ik niet, de hemel heb ik afgewezen. Dat was een bewuste keuze, en daar heb ik geen spijt van. Er is nog werk te doen, ik heb mezelf een taak gesteld. En het zou je verbazen waartoe wij dode zielen in staat zijn als we alles op alles zetten.

De taak die ik mezelf heb gesteld, is heel simpel: ik zal niet rusten totdat het kasteel opnieuw in handen is van een Deverill. Want – en dat heeft grootmama me níét verteld – kinderen van Mars kunnen ook heel koppig zijn.

Mijn halfbroer, JP Deverill, heeft het kasteel verkocht. Ons voor-

ouderlijk huis, dat met uitzondering van de onzalige veertien jaar dat de gravin Di Marcantonio er woonde, meer dan drie eeuwen lang in het bezit is geweest van onze familie – sinds 1662, het jaar dat Barton Deverill als beloning voor zijn trouw door koning Karel II de titel van Lord kreeg toegekend, samen met een stuk land in het Ierse graafschap Cork. Het kasteel dat Barton op dat land liet bouwen, behoorde de daaropvolgende drie eeuwen aan mijn familie toe. Meer dan driehonderd jaar heeft het ‘Grote Huis’, als symbool van de protestantse Anglo-Ierse dominantie, standgehouden tegen de Ierse roep om onafhankelijkheid. Het kasteel trotseerde rebellie, samenzwering, zelfs brand, en rees als een feniks op uit de vlammen, net als mijn zwaarbeproefde familie. Het Grote Huis had alles doorstaan, totdat JP er in 1976, op een koude dag in februari, afstand van deed. Eén penningstreek, en het kasteel was niet langer van een Deverill.

Het is tot hotel verbouwd. Ik heb er mijn domicilie gekozen en ik zal doen wat ik kan om de gasten de stuipen op het lijf te jagen. Om de nieuwe eigenaars het leven zuur te maken. Wat denken ze wel? Dat ze rijk kunnen worden dankzij de geschiedenis van mijn familie? Wij Deverills hebben niet eeuwenlang verliezen geleden en beproevingen doorstaan opdat gewetenloze zakenlui hun bankrekening kunnen spekken door ons dierbare voorouderlijk huis te veranderen in een kermisattractie.

Ik ben een kind van Mars en ik ben bereid om te vechten voor wat me lief is.

Castellum Deverilli est suum regnum is het motto dat Barton Deverill boven de deur heeft laten beitelen: *Het kasteel van een Deverill is zijn koninkrijk.*

Althans, dat was het.

En ik zal niet rusten totdat opnieuw een Deverill er de scepter zwaait.

1

Ballinakelly, graafschap Cork, 1985

Bij het binnenrijden van het stadje nam Margot Hart gas terug zodat haar blauwe Volkswagen Kever nog maar met een slakkengangetje voortsukkelde. Een dichte mist was uit zee landinwaarts gedreven, waardoor ze amper een hand voor ogen kon zien. Het asfalt glansde in het licht van de koplampen, de ruitenwissers veegden de druppeltjes van de voorruit. Op de stoep voor O'Donovan's stond een boer met zijn herdershond. Hij keek de auto na, hoofdschuddend om zo veel roekeloosheid, en vroeg zich af waarom de bestuurder niet bij de pub stopte, om te wachten tot de mist was opgetrokken. Maar Margot liet zich niet ontmoedigen. Na de lange rit vanuit Londen, compleet met een oversteek van de Ierse Zee, kon een beetje mist er ook nog wel bij. Maar die mist werd wel steeds dichter. Ze was op weg naar het kasteel, en het leek wel alsof dat probeerde zich achter de ondoordringbare mistbanken te verschuilen. Niet dat Margot zich daar ook maar iets van aantrok. Ze had voor wel hetere vuren gestaan. Toen de muur rond het oude landgoed uit de duisternis opdoemde, maakte een gevoel van opwinding zich van haar meester. Ze haalde diep adem en volgde de muur totdat ze bij de poort kwam, gemarkeerd door een opvallend groen bord met sierlijke gouden letters. *KASTEEL DEVERILL LUXE HOTEL & EXCLUSIEF RESTAURANT.*

De zwarte ijzeren hekken zagen er precies zo uit als op de oude fo-

to's die ze had bestudeerd. Indrukwekkend, met aan weerskanten een stenen leeuw op een hoge zuil. De dieren ontblootten hun tanden, klaar om de voormalige zetel van de Deverills te verdedigen tegen indringers. Maar de leeuwen konden gerust zijn. De Onafhankelijkheidsoorlog was voorbij, en zelfs de daaropvolgende burgeroorlog was al meer dan zestig jaar geleden. Sindsdien had het kasteel slechts vrede gekend. Geschiedenis was Margots grote passie, vooral de geschiedenis van oude kastelen. Daarom was ze hier. Terwijl ze de oprijlaan insloeg en de flauwe bocht tussen dichte rododendronstruiken volgde, verscheen er een glimlach op haar gezicht. 'Daar ben ik dan,' zei ze hardop. 'Margot Hart, gastschrijver in kasteel Deverill.'

Bij de eerste aanblik viel haar mond open. En dat was ook niet zo vreemd. Het kasteel was gebouwd om macht, rijkdom, status uit te stralen. Het was gebouwd om te schitteren. En dat deed het. Het was prachtig! Margot trapte op de rem voordat ze het plein aan de voorkant op reed. Vervuld van ontzag liet ze haar blik over de glanzende grijze muren gaan, over de hoge, gekanteelde torens en borstweringen. Het kasteel werd omhuld door een sfeer van tijdloosheid, alsof het er altijd al was geweest en er ook altijd zou zijn. Mist zou aanrollen uit zee, gure winterstormen zouden het land geselen, zachte lentereregens zouden het voeden, de seizoenen zouden elkaar opvolgen, maar het kasteel zou standhouden, trots en uitdagend als altijd.

Margot zuchtte tevreden. Ze had haar bestemming bereikt: de plek waar de geschiedenis van de Deverills was geschreven, waar alle verhalen die ze inmiddels kende, zich hadden afgespeeld. Ze stelde zich Barton Deverill voor, de eerste Lord Deverill van Ballinakelly, hoog gezeten op zijn paard, met een pluim op zijn hoed en een zwaard op zijn heup, terwijl hij de jacht aanvoerde door bossen en velden die hij dankzij de koning zijn eigendom mocht noemen. Ze stelde zich de bals voor. Dames die, gehuld in zijde en met lange handschoenen, door livrreiknechten uit fraaie koetsen werden geholpen en die met hun satijnen muiltjes voorzichtig naar de treeplank tastten. Voor haar gees-

tesoog zag ze kaarslicht opgloeien in het donker en hoorde ze muziek en gelach vanuit de balzaal, begeleid door het zachte gerinkel van kristal, terwijl de Deverills en hun gasten het glas hieven op hun gezondheid, hun rijkdom en hun voorspoed. In die dagen lachte het geluk de Anglo-Ieren toe. Margot keek omhoog naar de bovenramen. Welke geheime afspraken hadden daarachter plaatsgevonden? Welke geheime plannen waren daar gesmeed, welke intriges waren er beraamd? Ze ging het allemaal ontdekken. En ze twijfelde er niet aan of haar research zou een fascinerend boek opleveren.

Ze had zich contractueel vastgelegd om negen maanden in kasteel Deverill te verblijven; behoorlijk intimiderend voor iemand die altijd was teruggedeeind voor het aangaan van verplichtingen. Margot was achtentwintig en eigenlijk altijd op reis – ze leefde permanent uit haar koffer, ze ging steeds weer op zoek naar een nieuwe horizon, een nieuwe uitdaging. Maar ze had uitgerekend dat ze minstens negen maanden nodig zou hebben om het boek te schrijven dat ze in haar hoofd had. De tijd zou omvliegen. Research doen en schrijven was wat ze het liefste deed. Aanvankelijk had ze haar kennismaking met de eigenaar van het hotel, op een cocktailparty in Londen, als toeval beschouwd. Inmiddels voelde het alsof het zo had moeten zijn.

Dankzij de verhalen van haar opa was ze als kind al gefascineerd geweest door de Deverills. Opa Hart sprak altijd vol weemoed over het verleden. Hij was opgegroeid in het graafschap Cork en goed bevriend geweest met Harry Deverill. In 1919 – hij was toen vierentwintig – hadden zijn ouders hun huis verkocht en was de familie naar Engeland vertrokken, op de vlucht voor de Troebelen. Opa Hart was er daarna nooit meer terug geweest. Nog maar kortgeleden was hij gestorven, na een leven dat talloze hoofdstukken had gekend. Maar Margot had altijd de indruk gekregen dat het hoofdstuk van zijn jeugd het meest bruisende was geweest en hem altijd het meest dierbaar was gebleven. In die tijd hadden de zomers eindeloos geleken, een aaneenschakeling van dagen gevuld met luiere en onbekommerd plezier maken. Naar-

mate hij ouder werd, verviel hij steeds vaker in herhaling wanneer hij daarover vertelde. Maar dat deed niets af aan het charisma, de zwierige elegantie van de Deverills, die uitzonderlijke familie met een dramatische geschiedenis die Margot nooit verveelde. Het boek over de Deverills moest er komen, en zij zou het gaan schrijven. Ze was alleen verbaasd – en blij verrast – dat nog niemand haar vóór was geweest.

Ze reed het plein op, en zodra ze stilstond voor de treden naar de voordeur, kwam de portier naar buiten, een al wat oudere man in een zwart met groen uniform. Op zijn grote paraplu stond het logo van het hotel: de initialen en een klaverblad. Hij hield de paraplu gediensig boven haar hoofd terwijl ze op het natte grind stapte.

‘*Céad míle fáilte* in kasteel Deverill.’ Zijn accent was zo mild en zacht als de Ierse regen. ‘Wat een weer! Je zou nog geen vos uit een kippenren jagen. Echt een dag om in bed te blijven of bij de haard te kruipen. Wat zult u een zware reis hebben gehad! Het is een wonder dat u ons in die mist hebt weten te vinden.’

‘Het werd pas het laatste stuk echt heel erg mistig.’ Margot haastte zich naar de ingang.

‘Mist uit zee, een streek van de duivel.’ De portier schudde zijn hoofd. ‘Maar zowaar als er een gat in een naald zit, wordt het morgen weer zonnig,’ vervolgde hij opgewekt. ‘Er was vannacht een ring om de maan. Dus de zon zal de mist verjagen.’

Toen Margot de schitterende hal binnenstapte hield ze haar adem in. En dan te bedenken dat hier vroeger gewoon een familie woonde! Vol ontzag keek ze om zich heen, diep onder de indruk van de afmetingen en de grandeur. Hoe zou het zijn om in een kasteel te wonen? Om het helemaal voor jezelf te hebben? In de imposante haard brandde een knisperend vuur. Daarboven hing een reusachtig portret van Barton Deverill, in geel en goud, met een scharlakenrode veer op zijn hoed, trots gezeten op een steigerende hengst. Het herinnerde Margot aan de vergane glorie van zijn verdoemde familie. Wat moesten de Ieren de schatrijke Deverills hebben gehaat. Meer dan zestig jaar na de

Onafhankelijkheidsoorlog vormde het kasteel met al zijn pracht en praal nog altijd een schril contrast met het ruige omringende landschap. De talloze lampen verspreidden een warmgouden gloed, er hing een geur van lelies, en overal waar Margot keek zag ze glanzend chroom en glinsterend kristal. Ze had het gevoel dat ze een parallelle wereld binnenging, een wereld van ongebreidelde extravagantie en overdaad, terwijl daarbuiten grijze nevelen wervelden rond kliffen die werden geteisterd door de wind, en nederige cottages huiverden van een ijzige kilte die door alle kieren drong.

Binnen was het gezellig. Een jong stel had zich comfortabel genesteld in een zitje van paarsfluwelen fauteuils met op het tafeltje een wegenkaart en koffie in fraaie turkooisblauwe kopjes. Bij de haard zaten drie mannen in knickerbockers en zeemanstruien aan een sigaar. Ze waren in een geanimeerd gesprek verwickeld, en te oordelen naar hun blozende gezichten waren ze de hele dag buiten geweest. Vanuit de eetzaal, waar thee met sandwiches werd geserveerd, klonk serviesgerinkel. Margots blik ging van de glanzende marmeren vloer naar de schitterende trap die de hal domineerde en die zich na een brede overloop in twee sierlijk gewelfde vertakkingen splitste. Karmozijnrode tapijten, schilderijen in gouden lijsten, smetteloos witte muren en flonkerende kroonluchters zorgden voor een sfeer van ouderwetse glamour. Margot stelde zich voor hoe Hubert Deverill vanaf de overloop had neergekeken op zijn gasten voor het zomerbal van 1910. Ze kon hem bijna zien staan, met in zijn ene hand een glas whiskey en de andere hand in de zak van zijn jasje. Bij de gedachte dat zij hier de komende negen maanden ook te gast zou zijn, verscheen er een glimlach op haar gezicht. Negen maanden. Het leek ineens veel te kort.

Terwijl ze over het zwart met witte marmer naar de receptie liep, hoorde ze hoe een oudere dame haar beklag deed bij de manager, een lange man in een marineblauw pak met een groene stropdas, en met een minzame, klantvriendelijke glimlach op zijn gezicht. De oudere dame droeg een tweed mantelpak, dikke bruine sokken en degelijke

bruine veterschoenen. Ze wrong nerveus haar handen. Met de beroepsmatige nieuwsgierigheid van een journalist spitste Margot haar oren.

‘Ik kan u verzekeren dat het hier niet spookt.’ De manager boog licht zijn hoofd en keek haar met zijn koele blauwe ogen bezwerend aan. ‘Het kasteel is eeuwenoud. Er kraakt altijd wel iets, vooral als het waait. Maar nogmaals, u hoeft niet bang te zijn dat het hier spookt. Echt niet.’

Hij klonk erg geruststellend, vond Margot, mede dankzij zijn Ierse accent.

‘Maar ik heb het toch zelf gezien!’ De oude dame dempte haar stem, misschien uit angst dat de spoken haar zouden horen. ‘Het was een vrouw. Ongeveer van mijn leeftijd. Ze droeg een ouderwets kamermeisjesuniform en ze was aan de schoonmaak. Ik heb haar heel duidelijk gezien. Als ik niet beter wist, had ik kunnen denken dat ze bij het personeel hoorde.’

De manager fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ze was aan de schoonmaak, Mrs. Walbridge? Was het maar waar, zou ik bijna zeggen. Als spoken het werk deden, zou dat de personeelskosten aanzienlijk drukken.’ Hij lachte zijn stralend witte tanden bloot.

Mrs. Walbridge kon er de humor niet van inzien. Ze stak haar kin naar voren. ‘Ik weet heus wel wat u denkt,’ zei ze kortaf. ‘U denkt dat ik het verzin, of dat ik het heb gedroomd. Of misschien denkt u wel dat ik niet goed bij mijn hoofd ben! Nou, ik mag dan oud zijn, Mr. Duke-low, maar er mankeert niks aan mijn verstand. Het spookt hier. Ik zou nog twee dagen blijven, maar ik vertrek nu meteen. Dus ik verwacht dat u me de niet gemaakte kosten terugbetaalt. Ik boek voor vannacht ergens anders een kamer, en morgen ga ik terug naar Engeland.’

Margot kon de rest niet horen omdat ze werd aangesproken door de receptioniste, een efficiënt ogende jonge vrouw met een zwarte boblijn, blauwe oogschaduw en vuurrode lippen.

‘O. Hallo.’ Margot rukte zich met tegenzin los van het fascinerende

gesprek, en stelde zich voor. ‘Margot Hart. Ik ben hier uitgenodigd als gastschrijver.’

Het gezicht van de receptioniste lichtte op. ‘Miss Hart! Welkom in het hotel. Ik ben Róisín.’ Ze sprak het uit als Ro-shien. Haar charman-te glimlach onthulde dat ze een spleetje tussen haar voortanden had. ‘Ik ga meteen de manager waarschuwen. Wat geweldig dat u er bent! We hebben hier nog nooit een gastschrijver gehad.’ Ze kwam achter de balie vandaan en onderbrak het gesprek tussen Mrs. Walbridge en Mr. Dukelow door hem iets in het oor te fluisteren. Daarop draaide de manager zich abrupt om. Hij liep met grote stappen naar Margot en liet het aan de receptioniste over om Mrs. Walbridge naar de eetzaal te escorteren. Waarschijnlijk in de hoop dat Róisín haar tijdens een kop thee met een scone zou weten over te halen om toch te blijven.

‘Miss Hart! Welkom in kasteel Deverill.’ Mr. Dukelow schudde haar krachtig de hand, zichtbaar opgelucht dat hij van de nijdige Mrs. Walbridge was verlost.

Margot grijnsde. ‘Ik hoop niet dat ik ook bezoek krijg van spoken met stofdoeken,’ zei ze met pretlichtjes in haar ogen.

Mr. Dukelow schoot in de lach, op slag gecharmeerd. ‘We krijgen soms de vreemdste klachten. Maar dit is voor het eerst dat een gast over spoken klaagt.’

‘Misschien was het een truc om haar geld terug te krijgen,’ opperde Margot.

‘Nee, helaas niet. Ze gelooft oprecht dat ze een geest heeft gezien. Maar maakt u zich geen zorgen, miss Hart. Spoken bestaan niet, dus u zult er ook geen last van hebben. U verblijft in een van onze mooiste suites. Mrs. De Lisle stond erop dat het u aan niets zou ontbreken en dat u optimaal kon genieten van alles wat het hotel te bieden heeft.’

Margot dacht terug aan haar ontmoeting met de eigenaar. Angela de Lisle was een indrukwekkende verschijning, gehuld in een wolk Rive Gauche, met kort rood haar, gouden oorbellen, een parelketting, onberispelijke nagels en een facelift die zo te zien was uitgevoerd door

een overijverige plastisch chirurg uit Hollywood. Het soort vrouw dat maar met haar vingers hoefde te knippen en iedereen vloog voor haar.

‘Kom, dan zal ik u de kamers laten zien.’ Mr. Dukelow liep naar de trap. ‘Ik heb begrepen dat u met de auto bent gekomen? Helemaal uit Londen? Wat een lange rit. En dan ook nog helemaal in uw eentje.’

Margot glimlachte geduldig. Ze was het gewend. Lang blond haar, dat stond bij de meeste mannen synoniem voor ‘hulpeloos’. Maar Margot was verre van hulpeloos. Ze had in het verleden haar hand niet omgedraaid voor de rit van Buenos Aires naar Patagonië. Daarmee vergeleken stelde de reis van Londen naar Ballinakelly niets voor. ‘Ik wil graag mijn auto bij de hand hebben,’ antwoordde ze koeltjes.

‘Het is hier prachtig. Er is zo veel te zien, vooral voor een historicus zoals u. Trouwens, uw biografie van Eva Perón is hier erg goed ontvangen. We hebben een exemplaar in onze bibliotheek. Zou u dat voor ons willen signeren?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk. Met alle plezier,’ antwoordde Margot enthousiast. Haar eerste biografie, waar ze drie jaar aan had gewerkt en die de vorige zomer was verschenen, was een bestseller geworden. Het succes van het boek was in belangrijke mate te danken aan de musical *Evita*, die Andrew Lloyd Webber zeven jaar geleden op de planken had gebracht en die haar op het idee van een boek had gebracht. Zonder *Evita* zouden de meeste Britten niet eens hebben geweten wie Eva Perón wás. Daar was Margot zich terdege van bewust. Maar ze wist ook dat ze goed werk had geleverd, dat het succes verdiend was.

Op weg naar boven ging haar blik langs de schilderijen in hun rijkelijk bewerkte, vergulde lijsten. ‘Hingen deze er al toen Mrs. De Lisle het kasteel kocht?’ Ze keek naar het naamplaatje op een schilderij van een jongeman in een glanzend harnas. Geen Deverill, stelde ze teleurgesteld vast.

Enmaal op de overloop gekomen bleef Mr. Dukelow staan, met zijn handen in zijn zij. ‘Nee, jammer genoeg niet. Op dat moment had Lord Deverill de kostbaarste stukken al laten veilen. Maar gelukkig

heeft Mrs. De Lisle nog twee portretten kunnen kopen. Dat van Barton Deverill in de hal, en het portret van zijn kleinzoon, Tarquin, in de salon. De rest van de schilderijen is afkomstig uit haar eigen collectie. Het hotel heeft ze in bruikleen. Mrs. De Lisle is een gepassioneerd verzamelaar met oog voor detail. Ze heeft er alles aan gedaan om de authentieke sfeer van het kasteel te behouden. Het zijn net familieportretten, vindt u ook niet? Maar ik kan u helaas niet vertellen wie het zijn die erop staan.'

'Is er nog iemand die weet welke schilderijen origineel zijn en welke in bruikleen van Mrs. De Lisle? Ik zou zo graag willen weten wat er hing toen het kasteel nog door de familie werd bewoond.'

Mr. Dukelows gezicht betrok. 'De enige die het kasteel nog in de oude staat heeft gekend, is de laatste eigenaar, Lord Deverill,' zei hij een beetje aarzelend. 'Hij woont in het oude Jachthuis, hier op het terrein. Als ik goed ben geïnformeerd, maakte dat geen deel uit van de verkoop. Maar ik betwijfel of hij u te woord zal willen staan. Hij schijnt nogal op zichzelf te zijn.'

Dat verbaasde Margot niet. 'Het moet een zware beslissing zijn geweest om zijn voorouderlijk huis te verkopen,' zei ze peinzend. 'Hij heeft zich vast en zeker geschaamd en schuldig gevoeld tegenover de rest van de familie. En hoe zou die het vinden dat hun voormalige thuis is veranderd in een hotel? Dat er nu vreemde mensen rondlopen, die zonder erbij na te denken over hun herinneringen heen walsen?'

Mr. Dukelow keek haar bewonderend aan. 'Wat weet u dat prachtig te verwoorden, miss Hart. Daar heb ik eigenlijk nooit bij stilgestaan. Maar u als historicus denkt natuurlijk bij uitstek aan de mensen die hier eerder hebben gewoond. Zelf ben ik vooral met het heden bezig, en met de toekomst. Kasteel Deverill is een van de mooiste hotels ter wereld, en het is aan mij om ervoor te zorgen dat we aan de top blijven. Met minder neemt Mrs. De Lisle geen genoegen.' Ze vervolgden hun weg de trap op. 'Op het moment van aankoop was er niet veel kunst meer over. Maar als ik het goed heb zijn de hemelbedden en een deel

van de meubels nog origineel. Mrs. De Lisle heeft alles grondig laten restaureren. Wat goed was, mocht blijven. De rest heeft ze weggedaan. Al met al heeft het hele project zes jaar in beslag genomen. Het kasteel zelf verkeerde in slechte staat, ook al is het voor een groot deel herbouwd na de verschrikkelijke brand in de jaren twintig. Als Amerikaanse stelt Mrs. De Lisle buitengewoon hoge eisen. Dat vertaalt zich in het succes van het hotel. Ze is erin geslaagd zowel de huiselijke als de historische sfeer te behouden. Toch voldoet het kasteel aan de modernste eisen.’

Margot glimlachte om de geroutineerde manier waarop hij de bedrijfsfilosofie opdreunde. ‘Ja, dat is te zien. Maar nog even over Lord Deverill. Woont hij alleen?’

‘Dat klopt.’

‘En het Jachthuis staat hier op het terrein, zei u?’

‘Ja, het is vlakbij. Dus u kunt het proberen, maar ik denk niet dat Lord Deverill u zal willen ontvangen.’

‘Als ik een goed verhaal op het spoor ben laat ik me niet zo snel afpoeieren.’ Ze zou al haar charmes in de strijd gooien om het vertrouwen van Lord Deverill te winnen.

‘Maar het is wel zijn verhaal. En daar schuilt het probleem. Hij zal niet willen dat iedereen dat kan lezen in uw boek. Hoe dan ook, er zijn hier ettelijke families die al van generatie op generatie in Ballinakelly wonen. Dus ik verwacht dat er genoeg mensen zijn die u willen helpen bij uw research. Ik wil u met alle plezier met hen in contact brengen. We beschouwen het als een eer om u als gastschrijver te mogen verwelkomen, dus we zullen er alles aan doen om te zorgen dat uw verblijf hier zijn vruchten afwerpt.’

Margots suite bevond zich in de westelijke toren, aan het eind van een smalle trap. De sfeer was op slag anders toen Mr. Dukelow de zware houten deur openzwaaide. Margot voelde onmiddellijk dat ze het oudste, meest afgezonderde deel van het kasteel betraden. Dankzij haar research wist ze dat het kasteel in 1921 grotendeels in de as was

gelegd door nationalistische rebellen, en blijkbaar behoorde deze toren tot het gedeelte dat had standgehouden. Haar suite bestond uit een zit-, slaap- en badkamer en keek uit op de tuinen. Dankzij de lage plafonds, scheve muren en ongelijke vloeren leek het alsof de tijd er had stilgestaan. Het effect was betoverend. Margot was ervan overtuigd dat ze het niet beter had kunnen treffen. Dit moest wel het mooiste plekje van het hele kasteel zijn. In de grote open haard in de zitkamer brandde een knappend houtvuur. De donkere, enigszins doorgezakte balken aan het plafond verrieden behalve ouderdom ook een bezadigde trots dat zij er nog waren nadat zo'n groot deel van het kasteel verloren was gegaan.

‘Het is prachtig!’ Margot keerde zich stralend naar Mr. Dukelow. ‘Ik ben er helemaal weg van!’

‘Zoals u ziet hebben we hier een bureau voor u laten neerzetten, maar we zouden het op prijs stellen als u regelmatig beneden in de salon kwam zitten. De gasten zullen het geweldig vinden om de beoemde schrijver aan het werk te zien.’

‘Ik voel me vereerd, Mr. Dukelow,’ zei Margot lachend. ‘Maar natuurlijk, dat begrijp ik. Ik zal regelmatig mijn gezicht laten zien en de fans van me afhouden met mijn pen.’

Mr. Dukelow schoot in de lach. Margots enthousiasme was net zo aanstekelijk als de flonkering in haar olijfgroene ogen.

Op dat moment klonk er gehijg en gesteun op de trap, doorspekt met gemopper. ‘Allemachtig! God sta me bij.’

Mr. Dukelow hield de deur open voor de piccolo die Margots bagage kwam brengen.

‘Ja, hij is erg zwaar,’ zei ze verontschuldigend tegen de al wat oudere man die haar koffer de trap op had gesjouwd. Zijn gezicht was rood aangelopen. ‘Mijn hele hebben en houden zit erin.’

‘Daar worden we hard van, miss.’ Zijn Ierse accent was rijk en donker als Guinness. Terwijl hij kreunend zijn rug kromde, wist Margot zeker dat ze iets hoorde kraken. Ze had met hem te doen.

Hij was veel te oud voor zulk zwaar werk.

‘Zo mag ik het horen, Mr. Flannigan,’ zei Mr. Dukelow, doof voor diens gemopper.

‘En hij hoeft pas in september weer naar beneden.’ Margot schonk de oude man haar innemendste glimlach, in de hoop hem te ontdoeien.

Maar Mr. Flannigan nam haar wantrouwend op. ‘Als ik dat nog mag beleven, miss. Maar dan zult u toch iemand anders moeten zien te vinden. Godallemachtig, ik ben sinds mijn huwelijksnacht niet meer zo moe geweest.’

‘Dank u wel voor het brengen. Ik weet zeker dat ik het hier naar mijn zin zal hebben. Tenminste, als ik ’s nachts geen rare geluiden hoor.’

Het ontging haar niet dat Mr. Flannigan onopvallend een blik wisselde met Mr. Dukelow.

‘Wilt u misschien iets van de roomservice?’ vroeg de hotelmanager. ‘Een kop thee of een lichte maaltijd?’

‘Nee, ik pak mijn koffer uit en dan kom ik beneden om te eten. Want ik ben razend nieuwsgierig naar de rest van het kasteel.’

‘In dat geval laten we u alleen.’

Nadat de twee mannen de deur achter zich hadden dichtgetrokken, slaakte Margot een zucht van genot. Ze kon het nog amper bevatten, maar ze was er! In kasteel Deverill! Ze liep naar het raam en keek uit over het gazon, dat in het verleden het decor was geweest van talloze tuinfeesten, waarbij de Deverills zich met thee en taart hadden verzekerd van de loyaliteit van hun pachters. Met een innemende glimlach en wat zorgvuldig gekozen woorden hadden ze verzet en rebellie eeuwenlang weten te voorkomen. Nu, in januari, oogde het gras grauw en doods, druipend van de mist, die de herinnering aan de glorierijke dagen van weleer had opgeslokt. De borders waren in winterslaap, de bomen boden een verloren aanblik zonder hun indrukwekkende bladerkroon. Een enorme ceder met zwartgroene takken verhief zich